

eul_wid: rhq-an

Δίων ὁ Κάσσιος ὁ Κοκκηϊανός · Dio Cassius of Nicaea

Roman Histories, Salmasian Excerpts

Ἱστορίαι Ῥωμαϊκαί

Period: Ῥωμαϊκή [Roman](#)
Dialect: Ἀττικίζουσα [Atticizing](#)
Domain: Ἱστορία [History](#)
Format: Πεζός [Prose](#)

763 (t1) EXCERPTA SALMASIANA p. 392, 24—397, 33 Cramer. (Γάιος ἔτη γ' μῆνας ζ'.) Γάιος Ἰούλιος Καῖσαρ νέος ὢν ἔδοξε καθ' ὕπνους συνουσιάζειν τῇ ἰδίᾳ μητρί, καὶ ἐν ταῖς ἀγέλαις αὐτοῦ ἐτέχθη ἵππος χηλὰς ἔχων ἀντὶ ὀπλῆς, καὶ οὐδένα ἕτερον ἀναβάτην ἐδέχετο, εἰ μὴ αὐτὸν μόνον, ὡς ὁ Βουκέφαλος τὸν Ἀλέξανδρον. πρὸ δὲ μιᾶς ἡμέρας τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἔδοξεν ὁρᾶν ἢ γυνὴ αὐτοῦ πεπτωκυῖαν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν τραυματίαν καὶ αἵματι κατάρρυστον ἐμπεσεῖν τοῖς κόλποις αὐτῆς. προϊόντι δὲ αὐτῷ ἔδωκε τις ἐν χάρτῃ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλήν· ὁ δὲ ἄλλο τι νομίσας εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀναγνοὺς ἀλλὰ δοὺς τοῖς ὑπογραφεῦσιν, ἐσφάγη, Ὀκτάβιον τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ καταλιπὼν διάδοχον. (Ὀκταῖος ἔτη νζ') καὶ ἡμέρας β'. πρὸ ἡμέρας μιᾶς τοῦ τεχθῆναι τοῦτον, εἶδεν ἢ μήτηρ αὐτοῦ, ὡς τὰ σπλάγχνα αὐτῆς ἐξαρπαγέντα εἰς οὐρανὸν ἐφέρετο· καὶ ἐν τῇ νυκτὶ ἣ ἐγεννήθη εἶδεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὅτι ἐκ τῶν κόλπων τῆς αὐτοῦ γυναικὸς ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος. Νιγίδιος δὲ τις βουλευτὴς ἀστρολόγος, βραδύτερον προελθόντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, ὁ δὲ ἔφη υἱὸν αὐτῷ τεχθῆναι· κάκεϊνος, “ὦ τί ἐποίησας; δεσπότην ἡμῖν ἐγέννησας,” ἀνεβόησε. τρεφομένου δὲ τοῦ παιδὸς ἐν ἀγρῷ, ἀετὸς καταπτὰς ἄρτον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἀφείλετο, καὶ ἐπανελθὼν πάλιν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἀπέθετο. ἐν παισὶ δὲ τελοῦντος εἶδε καθ' ὕπνους αὐτὸν Κικέρων χρυσεῖ ἀλύσει δεδεμένον, καὶ μάστιγα κρατοῦντα ἐν τῷ Καπιτωλίῳ χαλασθῆναι οὐρανόθεν. ἐν δὴ τῷ μέλλειν αὐτὸν τελευτᾶν, κεραυνὸς ἐμπεσὼν εἰς τὴν εἰκόνα αὐτοῦ τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἠφάνισε, καὶ προεῖπον οἱ μάντιες ὅτι ἀποθανεῖται. Οὗτος τοὺς λογίους τιμῶν τοὺς μετεωρολέσχας ἀπήλαυνε, τότε λόγιον προφερόμενος, “μήτι πελώρια μέτρα γῆς ὑπὸ σὴν φρένα βάλλου, μὴδὲ μέτρει μέτρῳ ἡελίου κανόνας συναθροίσας, αἰδίου βουλῇ φέρεται πατὴρ οὐκ ἔνεκεν σοῦ, ἀστέριον προπόλευμα σέθεν χάριν οὐκ ἐλοχεύθη.” Δρούσου θυγάτηρ Ἰουλία γαμετὴ ἦν Νέρωνος τινὸς, ἐξ οὗ καὶ παῖδα Τιβέριον εἶχεν, εἴτα ς μηνῶν ἐγγύου οὔσης ἠναγκάσθη Νέρων ὁ ταύτης ἀνὴρ, εἴτε ὑπὸ τοῦ πρώτου Καίσαρος εἴτε ὑπὸ τοῦ Ὀκταυῖου, ἐκδοῦναι αὐτὴν αὐτῷ ὡς πατὴρ· τεκούσης οὖν μετὰ τρεῖς μῆνας τοῦ γάμου, τὸ μὲν τεχθὲν Νέρωνι τῷ πατρὶ ἀπέμψεν· ἐντεῦθεν δὲ αἴτιος γέγονε τοῦ λέγεσθαι παροιμίαν, “τοῖς εὐτυχοῦσι καὶ τρίμηνα παιδία.” οὗτος τοσοῦτον ὑπὸ πάντων ἠγαπᾶτο, ὥστε καὶ τελευτῶν τις ἐπέσκηψε τοῖς ἑαυτοῦ κληρονόμοις θῆσαι, ὅτι ζῶντα τὸν Σεβαστὸν καταλείπει. ^[35]

764 δυστυχῆσας δὲ περὶ γάμον καὶ τὰ εἰς παῖδας ἐκβεβηκότα ἐβόα, “Αἴθ' ὄφελον ἄγαμός τ' ἔμμεναι ἄγονός τ' ἀπολέσθαι”· περὶ δὲ ὀρθογραφίαν ἐσπουδάκει, ὥστε καὶ διάδοχόν τινα τῶν ἀρχόντων

ἔπεμψεν, ὅτι αὐτῷ ἐπιστέλλων τῆς ὀρθῶς ἐχούσης ἐσφάλη γραφῆς. Τούτου ποτὲ δικάζοντος, καὶ πολλῶν θάνατον καταψηφισαμένου, Μηκίνας τις ἀνὴρ σοφὸς ἀγαπώμενος ὑπ’ αὐτοῦ μὴ δυνάμενος ἐντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸ πλῆθος, ἔγραψεν ἐν χάρτῃ “ἀνάσθηθι δήμιε,” καὶ σημενόμενος ἔρριψεν ἐν τῷ κόλπῳ αὐτοῦ. ὅπερ ἀναγνοὺς ἐκεῖνος ἀνέστη, καὶ ἐκέλευσεν ἀργῆσαι τὰ κριθέντα. τινὸς ποτε τῶν συστρατευσαμένων αὐτῷ δεηθέντος τῆς εἰς τὸ βουλευτήριον αὐτοῦ παρουσίας, εἶπεν αὐτὸς μὲν ἀσχολεῖσθαι, ἐπιτρέψαι δέ τινα τῶν φίλων παραγενέσθαι καὶ τὴν χρεῖαν πληρῶσαι· καὶ ὃς ὀργισθεὶς ἔφη, “ἐγὼ μέντοι, ὁσάκις τῆς ἐμῆς ἐπικουρίας ἐδεήθης, οὐκ ἄλλον ἀντ’ ἐμοῦ ἔπεμψα.” ἐρυθριάσας οὖν ὁ Καῖσαρ, καὶ συναπῆλθε καὶ συνέπραξε. Μανιώδης δὲ ἦν περὶ τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας, ὡς καὶ τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἐξυπηρετεῖν τῷ μιάσματι. ἡνίκα γὰρ ἤρχετο τις τῶν βουλευτῶν πρὸς αὐτὸν, ὡραίαν ἔχων γυναῖκα, ἔπεμπε πρὸς αὐτὸν τὸν οἰκεῖον δακτύλιον, καὶ ἡξίου ἐμβαλεῖν τὴν γαμετὴν ἐν καταστέγῳ φορεῖω, καὶ κατασημενόμενον αὐθις τὸν δακτύλιον ἀντιπέμψαι, καὶ οὕτως δεχόμενος τὴν γυναῖκα ἐν τῷ φορεῖῳ ἀσελγαίνων ἐσφράγιζε καὶ ἀνταπέστελλε. ποτὲ γοῦν ἐκέλευσέ τινα τὴν ὁμευνέτιν αὐτῷ πέμψαι. ὁ δὲ μὴ δυνάμενος ἀντειπεῖν, ἀπωδύρετο. ἐπιστάς δὲ Ἀθηνόδωρος ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ὃν ὡς σοφὸν αἰεὶ σύνοικον καὶ διδάσκαλον εἶχεν ὁ Καῖσαρ, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν ἑαυτὸν ᾗτησεν ἐμβαλεῖν τῷ φορεῖῳ, καὶ κατασημενόμενον ἀποστεῖλαι γυμνὸν ξίφος ἐπιφερόμενον. ἀπαχθέντος δὲ δοκῶν ὁ Καῖσαρ τὴν τοῦ συγκλητικοῦ εἶναι γυναῖκα, κλείσας τὰς θύρας ἀνέωξε τὸ φορεῖον, καὶ ἐξέθορε ξιφῆρης ὁ Ἀθηνόδωρος, καὶ πάνυ τὸν Καίσαρα κατέπληξε· δεδιότα δὲ αὐτὸν ἀνακτησάμενος ἐκεῖνος τοῖς μεγίστοις ὄρκοις κατέδησε, μηδέποτε ἄλλοτε τοῦτο πράξαι· ὃν τοσοῦτον ὑπερηγάπησεν, ὥστε τὴν σύγκλητον συναγαγὼν καὶ πολλὰ τὸν Ἀθηνόδωρον ἐγκωμιάσας, καὶ τοῦτο προσέθηκεν, ὡς κακὸν βίον ἐσχηκὼς ὑπὸ Ἀθηνόδωρου ἐπηνωρθῶθη. οὗτος ὁ φιλόσοφος ἡξίου τὸν Καίσαρα συγχωρῆσαι αὐτῷ εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθεῖν. καὶ μόλις πείσας, ἀσπαζόμενος αὐτὸν, ἐπικύψας πρὸς τὸ οὖς παρεκάλει ἵνα, ὁσάκις ὀργισθῇ, μὴ πρότερον κελεύσῃ τὸ πρακτέον, πρὶν ἂν καθ’ ἑαυτὸν ἀριθμήσῃ τὰ κδ’ γράμματα· ᾗδει γὰρ αὐτοῦ τὸ ὀξύθυμον καὶ εὐμετάβλητον. ὁ δὲ Καῖσαρ αἰσθόμενος ἔφη, “εὖγε ὑπέμνησάς με ὡς ἀτελὴς εἰμί, καὶ οὐ συγχωρήσω σοι τῆς ἐνεγκαμένης τέως ἐπιβῆναι.” παρηγγύησεν ὁ Καῖσαρ ἵνα ἐν τῇ τελευτῇ αὐτοῦ κροτήσῃ καὶ γελάσῃ, ὡς ἐπὶ μίμου τελευτῇ, δηλονότι ἀποσκώπτων εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον. (Γάιος ἔτη γ’ μηνῶν η’). Γάιος τὰς δύο ἀδελφὰς αὐτοῦ διεπαρθένευσεν. ἰδὼν δὲ πηλὸν ἐν στενωπῷ ἐκέλευσεν ἀχθῆναι Οὐεσπασιανὸν ἀγορανόμον ὄντα καὶ ἐμβληθῆναι τὸν πηλὸν εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ. οὗτος κυβεύων ποτὲ ἐν Γαλλίαις, καὶ μαθὼν ὡς οὐκ ἔστιν αὐτῷ ἀργύριον, ἀναστὰς ἐκέλευσε πολλοὺς πλουσίους ἀναιρεθῆναι· καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς συγκυβευτὰς εἶπεν, “ἐν ᾧ ὑμεῖς περὶ ὀλίγου φιλονεικεῖτε, ἐγὼ πλῆθος χρημάτων συνήγαγον.” ἐλέγετο δὲ Καλλιγούλας, ὅτι ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὰ πολλὰ ἐτρέφετο, καὶ τοῖς στρατιωτικοῖς ἐχρῆτο ὑποδήμασιν· ἐκ τῶν καλλίγων οὖν Καλλιγούλας ἐλέγετο. ^[45]

765 Πρὸ Γαίου Τιβέριος ἔτη κβ’ μηνῶν ς’ ἡμέρας γ’. (Κλαύδιος ἔτη ιγ’ μηνῶν η’). Κλαύδιος δειλὸς ὢν πάντας τοὺς προσιόντας αὐτῷ ἐκέλευεν ἀνερעυνᾶσθαι, μήτι ξιφίδιον ἔχῃ, καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις ὥπλισμένοι παρειστήκεσαν αὐτῷ. (Νέρων ἔτη ιγ’ ἡμέρας η’). Νέρων ἰδὼν τοὺς ἀναιρήσοντάς αὐτὸν παρεκάλει τοὺς συνόντας ἀνελεῖν αὐτόν· ὡς δ’ οὐδεὶς ὑπήκουεν, ἑαυτὸν διεχρήσατο· τελευτῶν δὲ ἔφη, “ὦ Ζεῦ οἷος κιθαρωδὸς τεχνίτης ἀπόλλυται.” ὅτε δὲ ἐτέχθη εἶπον οἱ ἀστρολόγοι, ὅτι καὶ βασιλεύσει καὶ τὴν μητέρα φονεύσει· ἦν δὲ καὶ λόγιον “ἔσχατος Αἰνεάδων μητροκτόνος ἡγεμονεύσει”. (Οὐϊτέλλιος μηνῶν ὀκτῶ ἡμέρας πέντε). Οὐϊτέλλιος ἔθηκε πρόγραμμα τοὺς γόητας καὶ ἀστρολόγους ἐντὸς ῥητῆς ἡμέρας ἀπαλλαγῆναι τῆς Ἰταλίας, καὶ αὐτοὶ νυκτὸς ἀντιτεθείκασιν πρόγραμμα παραγγέλλοντες, ἀπαλλαγῆσεσθαι αὐτὸν τοῦ βίου ἐντὸς ἡμέρας, ἐν ᾗ τελευτᾶν ἔμελλεν. Πρὸ τοῦ Οὐϊτιλλίου ἦρξεν Γάλβας μὲν πρότερος μηνῶν ζ’

καὶ ἡμέρας ζ' (?), Ὅθων δὲ δεύτερος μῆνας τρεῖς καὶ ἡμέρας β'. (Οὐεσπασιανὸς ἔτη δέκα). Οὐεσπασιανοῦ τελευτήσαντος οἶνος ἐν καπηλείῳ τινὶ τοσοῦτον ὑπὲρ τὸ ἀγγεῖον ἐξεχύθη, ὡς καὶ εἰς τὴν ὁδὸν προχωρήσαι. (Δομετιανὸς ἔτη πέντε). Δομετιανῷ προεῖπεν ἀστρολόγος καὶ πότε καὶ ὅπως τεθνήξεται. ἠρώτησεν οὖν αὐτὸν ἐκεῖνος, ποίῳ τέλει αὐτὸς χρῆσεται· καὶ εἰπόντος, θέλων ἀπελέγξαι αὐτὸν ψευδόμενον, ἐκέλευσε ζῶντα καυθῆναι, ἀχθέντος δὲ πυρὸς ὑετὸς πολλὸς καταρραγεῖς τὴν πυρὰν ἔσβεσε, καὶ κύνες ὀπίσω τῷ χεῖρε δεδεμένους τοὺς δεσμοὺς διεσπάραξαν. Δομετιανὸς δὲ εἶδε κατ' ὄναρ πρὸ μιᾶς ἡμέρας τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὡς ἵππῳ μέλανι ἐπεκάθητο ἔνοπλος· καὶ πεσόντων αὐτομάτως ἐξ αὐτοῦ τῶν ὅπλων σὺν τῷ ἵππῳ εἰς χάσμα κατηνέχθη. Λάργιος δὲ Πρόκλος ἐν Γερμανίᾳ προεῖπε δημοσίᾳ τὴν ἡμέραν ἐν ᾗ ὁ βασιλεὺς τεθνήξεται· διὸ δέσμιος Δομετιανῷ εἰς Ῥώμην ἐπέμφθη. καὶ εἶπεν αὐτῷ εἰς ὅσιν τὸ αὐτό. ὁ δ' ἐκέλευσεν αὐτὸν φυλαχθῆναι, ὡς ἂν τῆς ἡμέρας ἐκείνης διαδραμούσης ἀναιρεθῇ· ἀλλὰ θανόντος τοῦ βασιλέως ἀπελύθη ἀβλαβής. Πρὸ Δομετιανοῦ Τίτος πρεσβύτερος ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἔτη δύο μῆνας ὀκτῶ ἡμέρας κ'. (Νέρβας ἔτος α' μῆνας δ') ἡμέρας η'. Νέρβας ἔλεγεν, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον πεποίηκα, ὥστε μὴ δύνασθαι τὴν ἀρχὴν καταθέσθαι, καὶ ἀσφαλῶς ἰδιωτεῦσαι. καὶ τισι δέδωκε ξίφη, λόγῳ μὲν ἵνα ἐπισκέψωνται αὐτὰ εἰ ὀξέα εἰσὶν, ἔργῳ δὲ ἐνδεικνύμενος, ὡς οὐδὲν αὐτῷ μέλει κἂν παραχρήμα ἀποθάνῃ. οὗτος ἀπηγόρευσε ἐκτέμνειν ἐν Ῥώμῃ. (Ἀδριανὸς ἔτη κ' μῆνας ια'). Ἀδριανὸς Σίμιλιν τινα, ἄνδρα φρονήσει καὶ ἐπιεικείᾳ κεκοσμημένον, ἠνάγκασε τὴν ἀρχὴν τῶν δορυφόρων παραλαβεῖν, καὶ μόλις μὲν, ἔπεισε δ' οὖν.

[45]

766 ὀλίγον δὲ ἐπισχὼν καὶ δεηθεὶς ἐξέστη τῆς ἀρχῆς, καὶ ἐν ἀγρῷ ἔτη ζ' διαγαγὼν τελευτᾷ, ἐπιγραφῆναι προστάξας ἐν τῷ μνημείῳ αὐτοῦ· Σίμιλις ἐνταῦθα κεῖται, βιοὺς μὲν ἔτη πενήκοντα, ζήσας δὲ ἔτη ζ'. ἐγένετο δὲ μετὰ θάνατον τῷ Ἀδριανῷ τηλικούτον ἄγαλμα μετὰ τεθρίππου, ὥστε διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκάστου ἵππου παχύτατον ἄνδρα διέναι· οἱ δὲ ἐν γῇ βαδίζοντες, ἐκ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ ὕψους τοῦ κτίσματος, αὐτοὺς τε τοὺς ἵππους βραχυτάτους καὶ τὸν Ἀδριανὸν νομίζουσι. (Μάρκος ἔτη ιθ'). Μάρκος Ἀντωνῖνος, ἐν πολέμῳ τῶν δημοσίων ἐξηγνημένων ταμείων, πράξασθαι μὲν χρήματα παρὰ τὸ σύνηθες οὐκ ἠνέσχετο, πάντα δὲ τὸν βασιλικὸν κόσμον ἐπ' ἀγορᾶς ἀγαγὼν πρὸς χρυσίον ἀπέδοτο. καταστάσης δὲ τῆς βαρβαρικῆς κινήσεως, τοῖς μὲν ἐκούσιον ποιούμενοις τὴν τῶν βασιλικῶν σκευῶν ἀνάδοσιν, τὸ αὐτὸ μέτρον τῆς τιμῆς ἀπεδίδου, τοὺς δὲ μὴ θέλοντας οὐκ ἠνάγκαζε. τούτῳ ἡ βουλή μετὰ τελευτὴν χρυσοῦν ἀνδριάντα ἔστησε διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ. Πρὸ τοῦ Μάρκου Τίτος Αὐρήλιος Φοῦλβος Βοώνιος Ἀντωνῖνος Πῖος, ὁ κληθεὶς εὐσεβής, ἔτη κδ'. μετὰ Μάρκον ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κόμμοδος ἔτη ιγ'. μετὰ Κόμμοδον Περτίναξ μῆνας ζ'. μεθ' ὃν Δίδιος Ἰουλιανὸς ἡμέρας ξ'. Σεβήρος ἔστειλε γράμματα εἰς Ῥώμην ὑπαντῆσαι αὐτῷ τοὺς στρατιώτας. συνελθόντας δὲ ὠνείδισεν εἰπὼν ὅτι κἂν μὴ αὐτοὶ ἐγένοντο αὐτόχειρες Περτίνακος τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ δέον αὐτοὺς ἀνελεῖν τοὺς ἀποκτείναντας ἐκεῖνον· τοῦτο μὴ ποιήσαντες ὑπ' αἰτίαις εἰσὶ φόνου· “ἐπὶ φυλακῇ γὰρ βασιλέως ταχθέντες,” φησὶν “οὐκ ἐν τῷ ἀριστερῷ μέρει τὰ ξίφη διαζώννυσθε, ἀλλ' ἐν τῷ δεξιῷ”· καὶ ἀπολαβὼν τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἵππους, ἀπεδίωξεν αὐτούς. εἷς δὲ στρατιώτης, οὐκ ἀνασχομένου τοῦ ἵππου ἀπολιπεῖν αὐτὸν ἀλλ' ἀκολουθοῦντος καὶ χρεμετίζοντος, ὑπεραλγὴς γενόμενος, τὸν τε ἵππον ἀπέσφαξε καὶ ἑαυτόν. οὗτος ὁ βασιλεὺς τὸ Βυζάντιον παραλαβὼν τὰ τεῖχη καθεῖλεν. εἶχε δὲ πύργους ἑπτὰ ἐκ τῶν Θρακῶν πυλῶν ἀρχομένους καὶ ἐπὶ τὴν ἀρκτῶαν καθήκοντας θάλασσαν. καὶ τούτων εἴ τις ἐν ἐτέρῳ πύργῳ προσῆλθεν, οὐδεμία αἴσθησις τοῖς ἄλλοις ἐγένετο· εἰ δὲ ἐν τῷ πρώτῳ ἀνεβόησεν ἢ λίθον ἔβαλεν, αὐτὸς τε ἤχει, καὶ σιωπήσας τῷ δευτέρῳ μετεδίδου τῆς ἡχῆς, κείνος τῷ τρίτῳ, καὶ ἐφεξῆς. (Ἀντωνῖνος ἔτη ζ', μῆνας β'). Ἀντωνίῳ τῷ Καρακάλῳ Σεραπίων ὁ μάγος εἶπεν, ὡς τεθνήξεται, καὶ Μακρίνος αὐτὸν διαδέξεται, δείξας αὐτὸν τῷ δακτύλῳ. ὁ δὲ ὑπὸ θυμοῦ, μᾶλλον δὲ ὑπὸ τῆς τύχης, ἕτερον

ὑπονοήσας, ἀνεΐλεν ἐκεῖνον. τούτου τὴν τελευταίαν ἔξοδον ἀπὸ Ἀντιοχείας ποιουμένου, ξιφήρης ὁ πατήρ ἐπέστη λέγων, “ὥς σὺ τὸν ἀδελφόν σου ἀπέκτεινας, κἀγὼ σέ.” ἀπέκτεινε γὰρ οὗτος τὸν μικρὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς μητρὸς, ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἐσφάγη. Μετὰ Ἀντωνῖνον τὸν Καρακάλλον Μακρίνος ἔτος α΄, μεθ’ ὃν Βασιανός, ὃν ὡς ἱερωμένον ἦλιον, ὃν Φοίνικες Ἐλεάβαλον λέγουσιν, Ἡλιογάβαλον ἔλεγον. ὠνομάσθη δὲ Ἀντωνῖνος, ὡς τοῦ Καρακάλλου λεγόμενος εἶναι υἱός, καὶ ἐκράτησεν ἔτη ς΄. μεθ’ ὃν Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίας, ἐξάδελφος αὐτοῦ, ἔτη ιδ΄. μετὰ Ἀλέξανδρον Μαξιμῖνος. ^[45]